

JUF BRAAKSEL EN DE GENIALE ONTSNAPPING

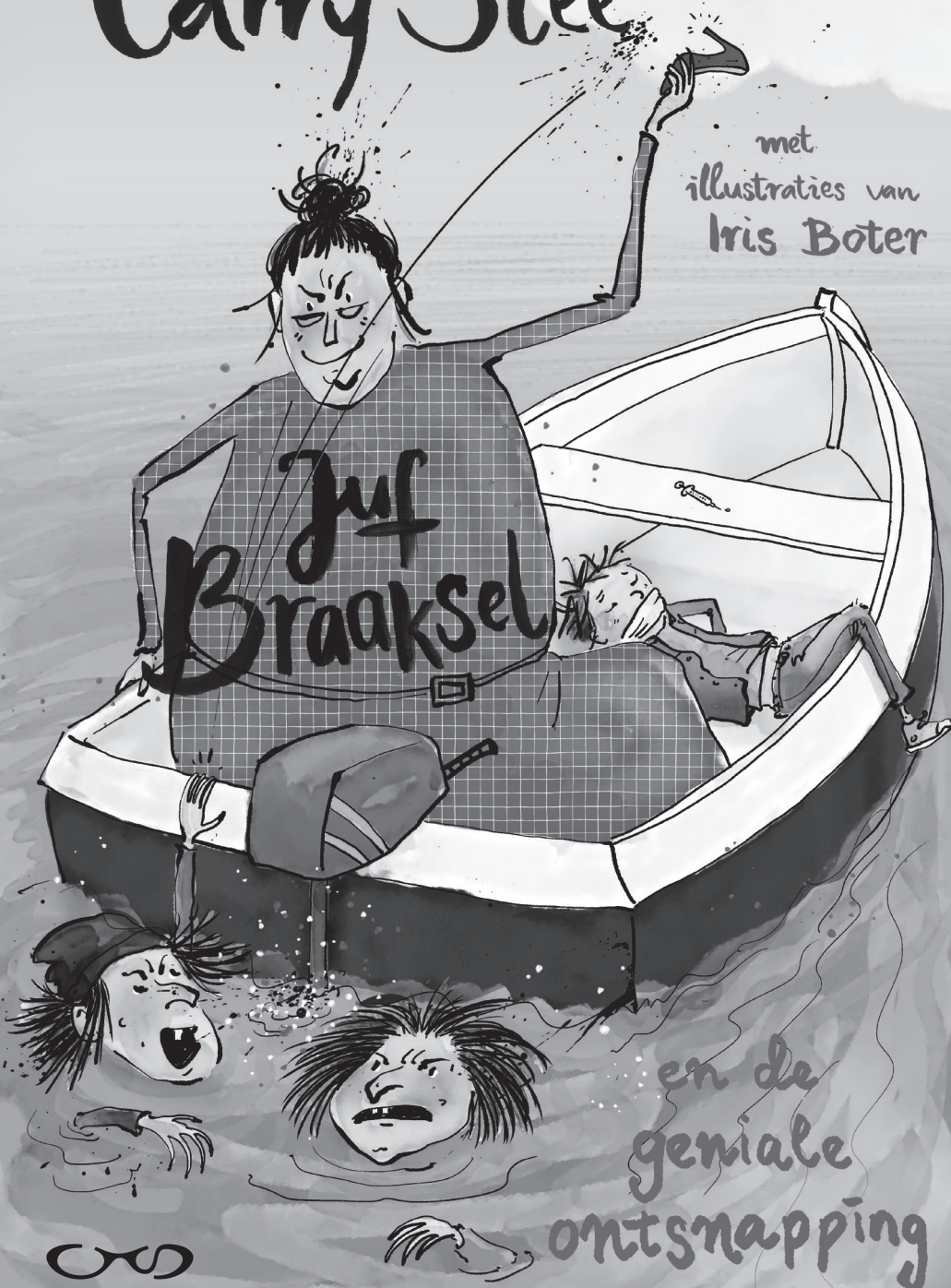
Lees ook:

Juf Braaksel en de magische ring

Juf Braaksel en het meesterbrein

Carry Slee

met
illustraties van
Iris Boter

en de
geniale
ontsnapping

www.carryslee.nl

© Carry Slee 2020

© Illustraties: Iris Boter, 2020

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 5841 5

ISBN 978 90 488 5842 2 (e-book)

NUR 282

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

1

Elke dag staat juf Evi groep zes bij de deur op te wachten, maar nu zit ze met een zorgelijk gezicht achter haar tafel als de kinderen binnenkomen.

‘Wat is er, juf?’ vraagt Lotte als iedereen zit.

Juf Evi doet de deur dicht. ‘Juf Brakel heeft een plan, en daar zullen jullie niet blij van worden.’

‘Wat voor plan, juf?’

‘Ik vind het heel moeilijk om jullie dit te vertellen.’ Ze haalt diep adem.

Het is doodstil in de klas. Wat zal Braaksel nu weer hebben bedacht? Net als juf Evi begint te praten, wordt de

deur van de klas opengegooid. Zonder iets te vragen stapt juf Brakel naar binnen, duwt juf Evi van haar stoel en gaat zelf zitten.

‘Jullie hebben het zeker al van juf Evi gehoord? Er gaat hier op school een grote verandering plaatsvinden.’

‘Ik wilde het net aan de kinderen vertellen, juf Brakel.’

‘Ik had het kunnen weten,’ zegt juf Brakel boos. Ze kijkt de klas aan. ‘Ik loop al een tijdje met een bepaalde vraag rond: hoe kan ik ervoor zorgen dat deze school beter gaat presteren? Wat denken jullie zelf? Vingers graag. Daan?’

‘U kunt de pauzes langer maken,’ zegt Daan. ‘Buitenlucht is heel goed voor ons.’

‘Jaaa!’ vallen de anderen hem bij.

‘Hoe durf je zulke onzin uit te kramen?’ buldert juf Brakel. ‘Na schooltijd kun je je bij me melden. Langere pauzes... Als het aan mij lag kregen jullie helemaal geen pauze meer. Wie heeft nog meer een idee?’

Niemand steekt zijn vinger op.

‘Dan zal ik het jullie vertellen. Dat jullie slecht presteren komt doordat jullie juf niet snapt dat je vrienden en vriendinnen nooit naast elkaar moet zetten.’

‘Het is belangrijk dat de leerlingen zich fijn voelen in de klas,’ zegt juf Evi.

‘Ja, ik weet dat je er niets van begrijpt!’ buldert juf Braaksel verder. ‘Vrienden en vriendinnen moeten juist niet naast elkaar zitten.’

‘Jawel!’ wordt er geroepen.

‘U hoort het,’ zegt juf Evi.

Juf Brakel begint gemeen te lachen. ‘Maar ik wil de kinderen niet zomaar een andere plek geven in de klas, nee, mijn plan is nog veel beter. Vrienden en vriendinnen zullen niet gewoon apart van elkaar zitten, een van de

twee gaat de klas uit, naar de klas van meester Hugo. Dat zal jullie leerprestaties zeker bevorderen.'

Er gaat een verontwaardigd gejoel op.

'Stilte!' Juf Brakel slaat met haar liniaal op de tafel.

'Luister goed, ik heb de nieuwe indeling nog niet helemaal rond, maar van enkelen van jullie weet ik het al.'

De leerlingen kijken elkaar geschrokken aan.

'Het koppel Bram en Daan natuurlijk, de grootste raddraaiers van deze school. Bram verdwijnt naar meester Hugo.'

Bram laat van schrik zijn pen vallen.

'En Zoë en Anna gaan ook uit elkaar. De rest horen jullie later.'

Sanne steekt haar vinger op. 'Maar juf Brakel, dan krijgt meester Hugo toch veel te veel leerlingen?'

'Ja,' zegt Julian, 'dan ploffen ze uit het lokaal.'

'Dit is toch niet te geloven.' Juf Brakel kijkt juf Evi aan.

'Ik wist dat de leerlingen van deze klas niet zo pienter waren, maar zó dom, dat had ik niet gedacht. De vrienden en vriendinnen bij meester Hugo worden ook uit elkaar gehaald en die komen hier.' Zonder nog iets te zeggen loopt ze de klas uit.

'Dit pikken we niet!' roept Daan.

'We gaan staken!' roept Bram.

'Als dit doorgaat, gaan we allemaal van school,' zegt Lotte.

'Hoe kan Braaksel dit nou doen?' zegt Sanne.

'Omdat ze een monster is!' roept iemand. 'Ze is ontsnapt uit het spookhuis. Daarom doet ze dit.'

Lotte en Thijs zuchten. Ze weten wel waarom juf Brakel dit doet. Omdat ze heel gemeen is.

'Ik wou dat ik naar de klas van meester Hugo mocht,' zegt Kima. 'Mijn beste vriendin Fatima zit bij meester Hugo.'

‘Konden we maar ruilen,’ zegt Zoë. ‘Wij laten ons niet uit elkaar zetten, hè?’ Zoë slaat een arm om Anna heen.

‘En wij ook niet!’ roepen verschillende kinderen door elkaar.

‘Het is nog niet zover, jongens,’ sust juf Evi de boel. ‘Gelukkig heb ik ook nog een goed bericht voor jullie. Volgende maand wordt er een begin gemaakt met de beloofde kinderboerderij.’

‘Yes!’

‘Thijs, wil jij dat tegen Lucas zeggen? Tenslotte hebben we het aan Lucas te danken. Als hij de wedstrijd voor de

slimste leerling niet had gewonnen, was er geen sprake van deze kinderboerderij.'

'Zal ik doen!' roept Thijs blij.

'En nu ga ik jullie vertellen wat ons nieuwe project is.'

'Braaksel opblazen met dynamiet!' roept Bram.

'Stoppen nu,' zegt juf Evi. 'Ons nieuwe project gaat over jullie babytijd. En specifiek over de dag waarop jullie zijn geboren. Ik wil dat jullie woensdag allemaal een babyfoto van jezelf meenemen. Denken jullie dat dat lukt?'

'Daan, jij hoeft geen foto mee te nemen van toen je een baby was,' zegt Zoë. 'Juf kan de schoolfoto gebruiken. Je bent nog steeds een baby!'

'Mammie, mag ik op je schoot...' piept Daan.

Op de fiets naar huis denken Lotte en Thijs alleen maar aan het plan van juf Brakel.

'Ze moet écht weg,' zegt Lotte. 'We moeten van haar af.'

'Was Lucas er nog maar,' verzucht Thijs. 'Dan kon hij ons helpen. Hij heeft altijd zulke goede plannen.'

'Ik vind het ook erg dat Lucas is verhuisd,' zegt Lotte. 'Maar je weet wat hij heeft gezegd: we mogen hem altijd om hulp vragen. Maar zonder hem moet het ook lukken. We beginnen meteen vandaag.'

Nadat ze Max bij Lotte thuis hebben opgehaald rijden ze naar Thijs' huis.

'Ga maar vast naar het vlot, Max,' zegt Lotte.

Ze willen net Thijs' huis in gaan als Max achter hen aan naar binnen glipt.

'Je mag naar het vlot, zei ik.' Lotte houdt de deur open, maar Max blijft piepend staan met zijn staart tussen zijn poten.

'Hij is bang,' zegt Lotte. 'Hm, misschien loopt er een

muis buiten? Grappig hè, muizen vindt hij doodeng.’ Ze werpt een blik in de tuin en dan ziet ze twee vrouwen die langs het hek lopen.

‘Wát?’ Snel wenkt ze Thijs. ‘Bij het hek,’ sist ze.

Ze kijken elkaar stomverbaasd aan. ‘Alie Cyaankali en die andere engerd, Greta Granaat,’ fluistert Lotte en tegelijk duiken ze weg.

‘Dat kan toch niet?’ zegt Thijs. ‘Die zitten in de gevangenis.’

‘Maar ze zijn het wel,’ zegt Lotte. ‘Ze zijn dus al vrij.’

‘Nu al?’ zegt Thijs. ‘Dan hebben ze echt maar heel kort vastgezeten. Hoe kan dat nou? De politie wist van hun enge plan met Lucas!’

‘Arme Max.’ Lotte streelt zijn kop. ‘Logisch dat je niet naar buiten durfde, jij zag die enge vrouw die jou dood wilde maken.’

‘En Lucas’ hersens wilde opeten,’ zegt Thijs. ‘Alleen maar omdat hij zo slim is.’ Hij krijgt op slag buikpijn als hij eraan denkt. Het was ook zo eng. Ze hadden Lucas net op tijd kunnen redden. ‘Ze gaan vast naar het huis van Braaksel,’ zegt hij. ‘Ze zijn natuurlijk kwaad omdat Braaksel hen heeft verraden... Kom, we gaan achter ze aan. Ik moet weten waar ze naar op weg zijn.’

‘Jij blijft hier, Max. Ik ben veel te bang dat ze jou weer te pakken krijgen.’ Lotte maakt Max achter het hek vast. Dan rennen ze achter de vrouwen aan.

Vlak bij het huis van Braaksel, dat gelukkig niet zo ver is, duiken ze de struiken in en sluipen ze dichterbij.

Ze zien dat Alie Cyaankali een envelop uit haar zak haalt en naar de brievenbus naast het hekje van Braaksel loopt. ‘Zo, stuk schimmelkaas,’ horen ze haar zeggen. ‘Nu is het jouw beurt om achter de tralies te zitten.’

‘En veel langer dan wij,’ grinnikt Greta Granaat.

‘Gelukkig bedachten we dat briljante plan,’ zegt Alie lachend.

‘Ik zie nog het gezicht van de gevangenisdirecteur voor me toen ik zei dat we iets heel ergs van hem wisten. Iets waarvan hij het niet fijn zou vinden als het in de krant kwam.’

‘En toen zei ik: “Je kunt het niet ontkennen, want we hebben bewijzen,”’ zegt Greta.

‘Hij werd lijkleek, geweldig,’ grinnikt Alie. ‘En we wisten helemaal niks, maar hij trapte in ons verzinsel. Die sukkel legde meteen zijn hand op zijn dure horloge en begon te piepen. Hilarisch! “Ik steel nooit, geloven jullie me, maar ik wilde deze Rolex zo graag hebben. Ik kan het alleen nooit betalen. Vertel het alsjeblieft aan niemand.” Hij begon ook helemaal te zweten, haha.’

‘En zijn gezicht toen jij zei: “Maak je geen zorgen, schetenbakker, we hoeven jouw geld helemaal niet. We willen uit de gevangenis.” Ik kwam niet meer bij!’

De vrouwen gniffelen gemeen.

Alie laat de brief in de bus vallen.

‘We zullen dat kreng krijgen, hoe durft ze ons te verraden,’ zegt Alie Cyaankali.

‘Onze wraak zal zoet zijn,’ vult Greta grinnikend aan.

De vrouwen draaien zich grinnikend om en lopen weg.

Lotte en Thijs kijken hen vanuit de struiken na.

‘Wisten we maar wat er in die brief staat,’ zegt Thijs zachtjes.

‘Dat komen we echt wel te weten.’ Lotte wacht tot de twee vrouwen uit het zicht zijn verdwenen. ‘Jij gaat op de uitkijk staan en waarschuwt als Braaksel eraan komt.’ Ze rent naar de brievenbus.

Lotte steekt haar vingers in de gleuf van de brievenbus.
'Ik kan er niet bij,' zegt ze. Ze kijkt om zich heen en dan ziet ze een takje.

'Dat lukt je nooit,' zegt Thijs, die ziet was ze van plan is. 'Laten we weggaan. Zo meteen komt Braaksel eraan.'

Maar Lotte moet en zal de brief hebben. Ze duwt het takje in de brievenbus en probeert de envelop omhoog te duwen. Het lukt! Opnieuw gaat ze met haar hand in de brievenbus.

'Ja, ik heb hem,' zegt ze. Ze pakt een puntje van de envelop en trekt hem omhoog.

'Hebbes!' roept ze blij. 'En nu wegwezen.'

Ze willen niet dat Thijs' moeder ziet wat ze van plan zijn, daarom rijden ze naar het huis van Lotte, want daar is nog niemand thuis. Lottes moeder is nog aan het werk.

Zodra ze binnen zijn zet Lotte een pannetje water op het vuur. Ze wacht tot er stoom uit het pannetje komt en dan houdt ze de brief erboven. Na een tijdje laat de lijm los.

Lotte trekt de envelop voorzichtig open en haalt de brief eruit. Haar vingers trillen, maar het lukt.

'Wat een hanenpoten. Ik kan het bijna niet lezen,' zegt Thijs als hij de brief ziet.

Maar Lotte lukt het wel. 'Lieve vriendin,' leest ze.

Wat hebben we je gemist toen we in de gevangenis zaten. Toen voelden we pas hoeveel we van je houden. Jij bent ons grote voorbeeld. Jou mag niets overkomen. Want de politie gaat op zoek naar jou. Er zit een jongen op jouw school die jou in de gevangenis wil hebben. Hij heet Thijs.

Lotte en Thijs kijken elkaar verbaasd aan.

Die etter verzamelt bewijs om jou op te laten sluiten. We zagen hem al het politiebureau uit komen. Grijp dus in voordat het te laat is. Wij helpen je erbij. Je lieve vriendinnen, Alie Cyaankali en Greta Oranaat.

Ze zijn er even stil van.

‘Dus ze willen helemaal geen wraak nemen,’ zegt Lotte.
‘Ik snap er niks van, waarom zeiden ze dat dan?’

‘Er staan ook allemaal leugens over mij in,’ zegt Thijs.
‘Ik heb helemaal geen bewijs en ik ben niet bij de politie geweest. Braaksel mag deze brief echt niet lezen.’

Lotte pakt een doosje lucifers, neemt de brief mee naar buiten en graaft met haar handen een kuiltje in de tuin. Ze steekt een lucifer aan en verbrandt de brief.

‘Zo,’ zegt ze, ‘die is weg.’ En dan maakt ze het kuiltje dicht.

2

Lotte kan niet wachten tot Thijs haar 's morgens komt halen. Zodra hij de straat in komt rijden, geeft ze haar moeder een kus, Max een knuffel en dan rent ze naar buiten.

‘Ik weet het!’ roept ze. ‘Ik weet wat die twee krenge met die brief willen.’ Ze springt op haar fiets.

‘Vertel op,’ zegt Thijs en hij gaat naast haar rijden.

‘Toen ik vanochtend wakker werd, wist ik het opeens. Weet je nog hoe Alie Cyaankali tegen Max deed?’

‘Poeslief,’ zegt Thijs.

‘Ze deed alleen maar alsof ze hem lief vond,’ zegt Lotte. ‘En wij geloofden het nog ook. Toen Max haar vertrouwde heeft ze hem ontvoerd en wilde ze hem doodmaken.’

‘Wat heeft dat nou met die brief te maken?’ vraagt Thijs.

‘Alles,’ zegt Lotte. ‘Dat doen ze nu ook bij Braaksel. Ze doen heel lief, zodat Braaksel hen weer gaat vertrouwen en dan nemen ze wraak.’

Thijs kijkt haar aan. ‘Wat goed bedacht! Jij moet echt detective worden, hé! Maar waarom vertelt ze dan al die leugens over mij?’

‘Dat hoort bij hun plan.’

‘Dus eigenlijk stoken ze Braaksel op tegen mij,’ zegt Thijs. Lotte knikt. ‘En weet je wat zo grappig is? Voor hun

plan hebben ze jou nodig. Maar wij hebben hen ook nodig.’

‘Dit snap ik niet meer,’ zegt Thijs. ‘Wij hebben die engerds toch niet nodig?’ Hij stopt bij het hek van de school.

Lotte wil uitleggen hoe het zit, maar dan horen ze ineens geschreeuw. Op het schoolplein hebben twee jongens heel erge ruzie. Het lijken wel de stemmen van Daan en Bram die ze horen. Maar die schelden nooit tegen elkaar.

Ze rijden het schoolplein op en dan zien ze dat het wel Daan en Bram zijn die ruzie hebben.

‘Eikel!’ schreeuwt Daan. ‘Je kunt opdonderen, jij bent mijn vriend niet meer.’

Lotte en Thijs snappen er niks van. Bram en Daan zijn beste vrienden. Ze hebben nooit ruzie! Het ziet er nu wel heel erg uit.

‘Je kunt barsten!’ schreeuwt Bram terug. ‘Ik ga nooit meer met je om.’

De hele klas staat om hen heen.

‘Wat is hier aan de hand?’ roept juf Brakel, die het plein op komt stappen. ‘Er wordt hier niet gescholden op school, begrepen?’

‘Ik haat Daan,’ zegt Bram. ‘Ik wil niet meer naast hem zitten, juf Brakel.’

‘Ik ook niet meer naast Daan,’ zegt Bram. ‘Mag ik alstublieft nu al naar de klas van meester Hugo?’

‘Jij hebt niks te willen,’ zegt juf Brakel. ‘Ik ben hier de baas. En nu naar je klas alle twee, vort.’

Groep zes is onder de indruk. Zoë en Anna plagen de jongens altijd, maar nu houden ze hun mond. Het is ook zo raar, Daan en Bram waren altijd onafscheidelijk.

‘Je moet niet naar meester Hugo gaan,’ zegt Sanne tegen Bram. ‘Iedereen heeft weleens ruzie. Straks maak je het goed en dan krijg je spijt.’

‘Ik maak het nooit meer goed,’ zegt Bram. ‘Ik haat die gast.’

‘Waarom ben jij zo kwaad op Bram?’ vraagt ze aan Daan.

Daan kijkt haar verbaasd aan. ‘Bram...? Bram...? Over wie heb je het? Ik ken niemand die Bram heet.’

Ze lopen de klas in. In plaats van naast Daan gaat Bram demonstratief achter in de klas zitten.

‘Wat krijgen we nou?’ vraagt juf Evi verbaasd. ‘Laat je je vriend in de steek?’

‘Daan is mijn vriend niet meer,’ zegt Bram.

‘Dus jullie hebben ruzie,’ zegt juf Evi. ‘Dat gaan we wel uitpraten.’

‘Er valt niets uit te praten,’ zegt Daan. ‘We zijn geen vrienden meer, nooit meer.’

Juf Evi loopt naar de deur. Ze wil hem net dichttrekken als hij wordt opengerukt.

Juf Brakel dendert naar binnen, duwt juf Evi met haar liniaal opzij en gaat voor de klas staan.

‘Aha.’ Ze kijkt naar Bram die achter in de klas zit. ‘Jullie zijn dus geen vrienden meer.’

‘Ja, juf Brakel, maar mag ik naar de klas van meester Hugo? Ik wil Daan nooit meer zien.’

‘En jij wilt Bram zeker ook nooit meer zien,’ zegt juf Brakel.

‘Dat klopt,’ zegt Daan. ‘Ik ben blij als hij naar de klas van meester Hugo ophoepelt.’

‘Jongens toch!’ roept juf Evi. ‘Ik wil jullie helemaal niet kwijt.’

‘En wij ook niet!’ roepen de kinderen uit de klas.

Ze kijken naar juf Brakel, die gemeen begint te lachen.

‘Dus jij wilt naar meester Hugo?’ Ze kijkt Bram aan.

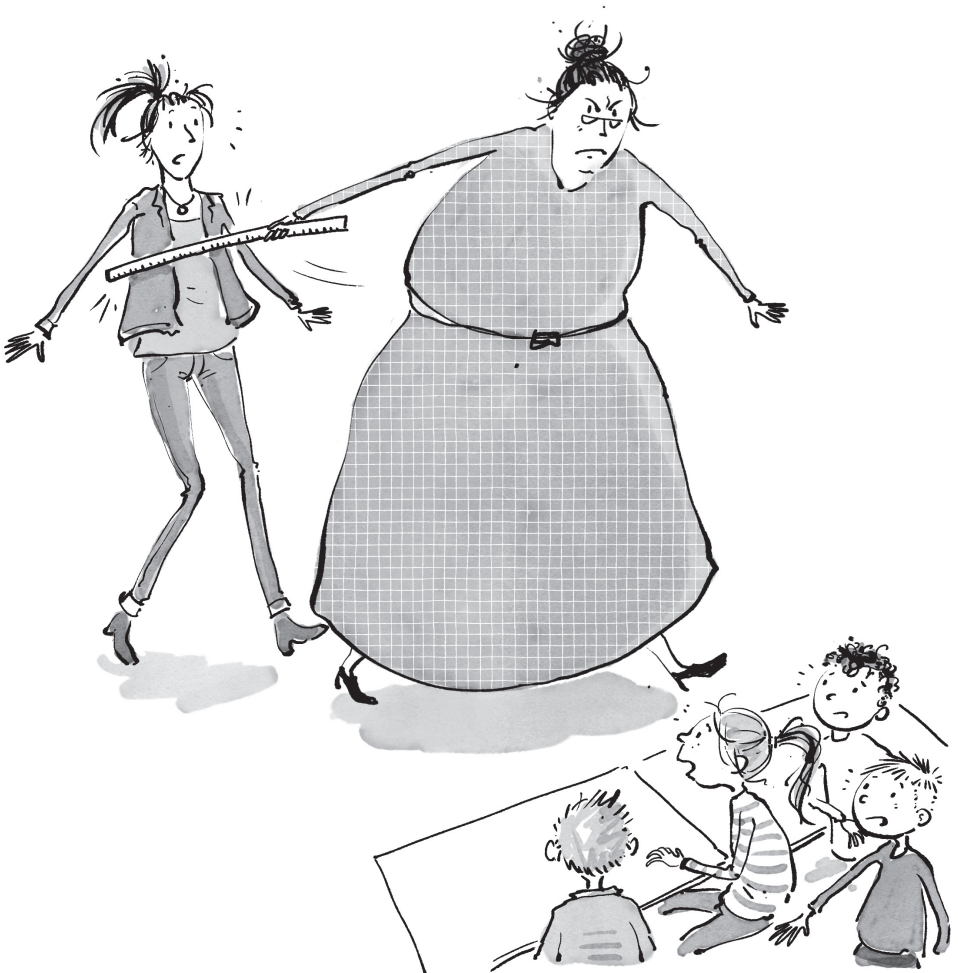
‘Ja, juf.’

‘Dat had je gedroomd!’ buldert juf Brakel. ‘Hoorde ik je niet zeggen dat je Daan haat?’

‘Ja, juf Brakel.’

‘Mooi zo, dan ga je lekker naast hem zitten. En ik schrap jullie van het lijstje, want jullie zijn geen vrienden meer. Snel!’ schreeuwt ze tegen Bram. ‘Op je plaats, naast Daan, en daar blijf je. Juf Evi, u hoort het, die jongens blijven het hele jaar naast elkaar zitten, begrepen?’

‘Ik heb het begrepen,’ zegt juf Evi.

Zodra Bram zit loopt juf Brakel de klas uit.

Ze heeft de deur nog niet achter zich dichtgedaan, of Bram en Daan vallen elkaar om de hals.

‘Gefeliciteerd, gast! Ze heeft ons van het lijstje geschrapt. Wij blijven altijd bij elkaar!’

‘Goed bedacht, hè, van Bram en Daan?’ zegt Lotte als ze met Thijs naar huis fietst.

‘Supergoed bedacht,’ zegt Thijs.

‘Maar ons plan wordt nog veel beter,’ zegt Lotte. ‘Wij gaan ervoor zorgen dat Braaksel ophoepelt.’

Ze rijdt het pad bij haar huis op, maakt de deur open en laat Max eruit. Met een zak marshmallows komt ze weer naar buiten.

‘Yes!’ zegt Thijs blij. ‘We varen met ons vlot naar het eiland en dan gaan we bij onze hut marshmallows roosteren.’

‘En onder het roosteren krijgen we vast een goed idee om Braaksel weg te krijgen,’ zegt Lotte.

Ze racen naar Thijs’ huis.

‘We gaan varen met ons vlot,’ zegt Thijs als hij binnenkomt.

‘Willen jullie niet eerst iets drinken?’

‘Nee, hoeft niet! Ah, mam, jij hebt een babyfoto voor me gevonden, dank je wel.’ Thijs bekijkt de foto die op tafel ligt.

‘Moet je nou zien hoe lief je eruitziet,’ zegt Lotte.

‘Ik kon nergens een babyfoto van jou alleen vinden, daarom heb ik mezelf er maar afgeknipt,’ zegt Thijs’ moeder.

‘Waar was dit eigenlijk?’ vraagt Thijs.

‘In het bos.’

‘En waar stond jij dan?’

‘Hier natuurlijk,’ zegt zijn moeder en ze wijst naar de foto.

‘En wat was hier dan?’ Thijs ziet dat aan de andere kant van de foto ook iets is afgeknipt.

‘Niks bijzonders, maar het leek me zo mooier. Stop die foto nou maar vast in je tas, anders vergeet je hem morgen nog.’

Ze pakt haar jas van de kapstok. ‘Ik moet nog een boodschap doen, jongens. Doen jullie zo de deur op slot als je weggaat? En wees voorzichtig op het water, hè?’

Thijs kijkt naar Lotte. ‘Lucifers!’ zegt hij als zijn moeder weg is. Hij haalt ze uit de keukenla.

‘Wat hebben we nog meer nodig?’

‘Satéprikkers,’ zegt Thijs. ‘Takjes liggen in de hut, die kunnen we zo aansteken.’

‘Laten we een paar oude kranten meenemen,’ zegt Lotte.

Thijs knikt. De vorige keer hadden ze ook kranten nodig om het vuurtje goed aan te krijgen.

Ze lopen naar de schuur. Daar staat de doos met oude kranten.

Lotte haalt de bovenste paar kranten uit de doos.

‘Er valt wat uit,’ zegt Thijs als ze met de kranten wegloopt. ‘Hè? Dat zijn stukken van een foto.’

‘Van je babyfoto natuurlijk,’ zegt Lotte, die er eentje oppakt. ‘Kijk maar, dit is je moeder.’

‘Maar wie is dat dan?’ Thijs raapt het andere stuk op. Er staat een man met een baard op. ‘Mijn moeder zei toch dat er verder niks op stond? Nee, dat kan nooit van mijn babyfoto zijn.’

‘Laten we kijken,’ zegt Lotte. Ze lopen met de twee stukken foto de keuken in. Thijs haalt de babyfoto uit zijn tas en legt hem op tafel. Ze leggen de twee stukken foto eraan. ‘Zie je wel, het past precies. Hier stond je moeder en daar stond je vader.’

‘Dat is mijn vader niet,’ zegt Thijs. ‘Kijk, deze man lijkt helemaal niet op Hans.’

‘Nee, toen was je vader toch nog veel jonger. Toen had hij blijkbaar een baard.’

Thijs bestudeert de foto. ‘Kijk dan goed,’ zegt hij. ‘Die

man ziet er heel anders uit. Ik ken die man helemaal niet. En die foto heb ik ook nog nooit gezien. Ik heb weleens foto's van papa gezien van vroeger. Hij heeft nooit een baard gehad.' Thijs haalt het fotoboek uit de kast. Ze bladeren het door, maar nergens is een lege plek.

'Gisteravond hoorde ik mijn moeder naar zolder gaan,' zegt Thijs. 'Ik wist dat ze naar haar geheime kastje met belangrijke spullen ging, want die deur piept als je hem opendoet.'

'Heeft jouw moeder een geheim kastje?'

Thijs knikt. 'Vroeger heb ik me daar een keer in verstoppt. Ze werd boos toen ze me vond. "Dit is mijn kast met persoonlijke spullen," zei ze. "Daar blijf je uit." Sindsdien zit de deur op slot.'

'Zou ze die foto uit dat kastje hebben gehaald?' vraagt Lotte.

Ze kijken nog een keer naar de man op de foto en dan kijken ze elkaar aan. Ze zouden naar het eiland gaan, maar marshmallows roosteren kan ook morgen. Ze moeten weten wie die man is.

‘Jij blijft hier,’ zegt Thijs. ‘Als mijn moeder eraan komt dan roep je, oké?’

Hij weet dat zijn moeder de sleutel in de keukenla bewaart, maar hij vindt het best eng om de kast te openen. Als zijn moeder dit wist! Maar hij wil echt weten wie die man is.

Hij sprint de trap op naar zolder en maakt de kast open. Op een plank ziet hij naast een kistje met sieraden en een stapel babykleertjes een doos staan met foto’s erin. Hij haalt de doos eruit. Bovenop ligt een foto van zijn moeder. Ze ligt in bed. Naast haar zit de vreemde man. Hij heeft een baby’tje in zijn armen. Dat baby’tje moet hijzelf zijn. Hij kijkt verder en dan ziet hij weer een foto van zijn moeder met de man met de baard. Ze zoenen. Thijs snapt er niks van. Zijn moeder die zoent met een vreemde man. Dit is zijn vader echt niet. Hij haalt zijn telefoon uit zijn zak en maakt een foto.

Hij stopt gauw alles in de doos terug en gaat naar beneden.

‘Wat heb je ontdekt?’ vraagt Lotte, als Thijs de sleutel weer heeft opgeborgen.

Thijs laat zijn telefoon zien. ‘Kijk zelf maar.’

‘Ze kussen,’ zegt Lotte verbaasd.

Thijs zucht. ‘Ik mag dus niet weten wie die man is.’ Hij kijkt op de klok. ‘Zullen we naar buiten gaan, voordat mijn moeder weer terug is?’

Ze gaan bij de waterkant zitten en denken na. Lotte gooit een stok in het water. Max duikt erachteraan.

‘Ik weet hoe we erachter kunnen komen wie die man is,’ zegt Lotte opeens.

Nog geen twee tellen later rennen ze naar de schuur. Lotte legt de afgeknipte stukken foto voor de schuurdeur, zodat Thijs’ moeder ze wel moet zien als ze erlangs loopt.

‘Schiet op, zo meteen komt ze eraan,’ sist Thijs.

Lotte duikt ook weg. Vol spanning kijken ze vanuit de struiken naar het hek.

Als Thijs’ moeder de stukken foto gewoon opraapt is er niets aan de hand, maar als ze schrikt en ze met een rood hoofd wegstopt dan is die man een geheim, hebben ze bedacht.

‘Daar komt ze!’ fluistert Thijs. Lotte hoort het ook. Het hek gaat open. Maar het is niet Thijs’ moeder die binnenkomt, het is zijn vader.

Lotte en Thijs denken alle twee hetzelfde: als hij de foto maar niet ziet, anders is alles verpest. Met ingehouden adem kijken ze naar Thijs’ vader. Gelukkig, hij loopt regelrecht naar het huis. Zodra hij binnen is wil Thijs de stukken foto weghalen, maar bij de deur draait zijn vader zich om en loopt naar de schuur. Nee! Hij ziet de stukken

foto liggen en raapt ze op. Hij staat ermee in zijn handen als Thijs' moeder de tuin in komt.

'Hoe komt dit hier?' roept Thijs' vader geschrokken. Hij loopt naar Thijs' moeder en laat de stukken zien.

'Wat stom van me,' zegt Thijs' moeder. 'Thijs had een babyfoto voor school nodig. Er was nergens een foto waar hij alleen op stond, dus toen heb ik Gerben en mij eraf geknipt.'

'Dat laat je toch niet hier slingeren,' zegt Thijs' vader kwaad. 'Je mag blij zijn dat ik ze vind. Stel je voor dat Thijs ze had gevonden. Het zou toch vreselijk zijn als hij er op die manier achter komt? Wordt het niet eens tijd dat je hem de waarheid vertelt?'

'Nee, nog niet. Het zal zo'n schok voor hem zijn, ik wil wachten tot hij twaalf is.'

'Berg die troep dan goed op.'

'Ik heb het goed opgeborgen. Het ligt allemaal in het kastje op zolder en Thijs weet dat hij daar niet aan mag komen.'

Zijn ouders gaan het huis in.

'Wat willen ze mij vertellen als ik twaalf ben?' zegt Thijs.

'Daar komen we wel achter,' zegt Lotte. 'Het geheim zit verstopt in het kastje op zolder. Dat zei je moeder toch net?'